

**Chương 101: Nhiệm Vụ Nhóm Sinh Tồn Đảo Hoang (10) -
Ngày Thứ Ba
(Số từ: 3284)**

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

10:58 AM 21/08/2025

Thật khó khăn lắm chúng tôi mới tha được con hươu đi, nên con báo đốm chúng tôi đành bỏ lại. Tôi đã từng nghe ở đâu đó nói rằng thịt của động vật ăn thịt không ăn được, nên đó là một lý do nữa để chúng tôi không mang nó theo.

Chỉ riêng việc di chuyển một con hươu thôi mà Liana, người thiếu thể lực trầm trọng, đã kiệt sức đến nỗi không đi nổi nữa.

“Hộc... Hộc... Hộc...”

Khi về đến trại, Liana gần như ngã gục xuống bên một cái cây trước đồng lửa mà Heinrich đang cố gắng giữ cho nó cháy. Con mưa xối xả cứ dập tắt ngọn lửa, nhưng vẫn có hơi nước bốc lên từ nó vì Heinrich đã dốc hết sức để duy trì nó.

“Grantz, cậu có sao không?” Heinrich lo lắng hỏi cô nàng.

Liana chỉ nhìn cậu ta, chân tay run lẩy bẩy.

Đúng vậy.

Heinrich được thiết lập để thích Liana.

“Cậu... trông tôi giống người không có chuyện gì sao...?”

“À, chuyện đó... Ừm.”

...Giờ thì tôi đã hiểu.

Cái cảm giác khó chịu đó.

Không phải cô chỉ là một phiên bản nữ của tôi sao? Cô là một Reinhardt phiên bản nữ phải không? Cô có giống tôi không? Thô lỗ và sẵn sàng làm bất cứ điều gì để đạt được mục đích?

“Báo đốm có giống hổ không?”

Khi tôi kể cho Harriet nghe về việc chúng tôi đã bắt được con hươu này như thế nào, cô đã rất ngạc nhiên khi nghe thấy rằng chúng tôi đã thực sự chạm trán với một con thú hoang.

“Chúng không hoàn toàn giống hổ, nhưng cũng hơi tương tự.”

“...Cậu đã giết nó ư? Cậu ư?”

Cô nhìn tôi như thể không thể tin được. Chắc chắn, nếu ai đó nghe thấy chuyện hai đứa 17 tuổi bắt được một con báo đốm, họ sẽ tự hỏi liệu có phải lợn đã bắt đầu biết bay hay không.

Tôi chỉ vào con hươu.

“Vậy thì cậu nghĩ tôi đã tạo ra những vết cắn này sao?”

À.

Nhìn lại, có vẻ như Grantz và tôi thực sự nói chuyện khá giống nhau.

Dù sao, vết cắn trên gáy con hươu—vết đã giết chết nó—không phải là thứ mà rằng người có thể tạo ra, chỉ sau khi tôi cho cô xem vết cắn đó thì Harriet mới tin rằng chúng tôi thực sự đã chạm trán với một con thú.

“Cậu không bị thương chứ?”

Harriet nhìn tôi với đôi mắt hơi rơm rớm nước mắt.

“...Tôi bị điện giật, nhưng tôi không sao.”

“Điện giật? Tại sao cậu lại bị... Aaa.”

Harriet gật đầu ngơ ngác, có vẻ như đã nhớ ra rằng Liana đã ở cùng tôi.

Rõ ràng là Liana suýt nữa đã giết tôi, chứ không phải con báo đốm. Mà này, tôi cảm thấy không tệ lắm khi cô hỏi tôi có bị thương không.

Trại đã được xây dựng lại rất nhiều trong cơn mưa; những túp lều bị phá hủy đã được sửa chữa lại, và khi bọn trẻ cảm thấy quá lạnh, có vẻ như chúng sẽ quay lại đóng lửa trại được Heinrich duy trì để sưởi ấm trước khi quay lại làm việc.

Khi quay người lại, tôi dùng dây leo buộc chân sau của con hươu và treo nó lên một cành cây to.

Và—

-Bụp!

“Hí!”

-Cụp!

“Urg...”

-Rắc!

Tôi dùng rìu chém vào cổ con hươu để chặt nó ra. Tôi có thể chỉ cần cắt động mạch của nó, nhưng nó đã bị ngấm nước mưa, và phần mà con báo đốm cắn vào có lẽ đã bị nhiễm khuẩn nặng. Máu bắt đầu phun ra, và thật lòng mà nói, nó trông không hề dễ chịu chút nào.

Sau đó tôi mổ bụng nó và lấy ruột ra.

Tất cả các bạn cùng lớp của tôi đang xem đều tỏ ra kinh hãi. Harriet, Liana và Adelia thậm chí còn run rẩy.

Họ mang biểu cảm dường như đang hỏi tôi làm sao có thể làm một việc như vậy.

Tôi cũng cảm thấy ghê tởm và sắp nôn ra đây này! Nhưng họ sẽ không làm được, nên tôi là người làm thay họ!

“Mấy đứa kia. Các cậu nghĩ tôi muốn làm điều này sao? Sao lại nhìn tôi như một tên đồ tể khát máu thế? Mấy cậu muốn làm thay không? Hừm?”

Khi tôi lo lắng hét lên như vậy, mọi người từ từ lảng tránh ánh mắt của tôi.

Tất nhiên, mặt, tay và quần áo của tôi đều dính đầy máu đỏ tươi—khiến tôi trông thực sự đáng sợ.

Cả đội trại và đội săn đều phải làm những công việc chân tay nặng nhọc dưới cơn mưa lớn mà thậm chí còn chưa kịp ăn sáng.

Dù chưa ai có dấu hiệu mất nước, nhưng việc mọi người kiệt sức tột độ cũng là điều tự nhiên.

Ngay cả khi có Heinrich, việc nướng thịt dưới mưa vẫn rất khó khăn.

Vì vậy, tôi để nó chảy hết máu và lột da hoàn toàn con hươu bằng rìu và dao rựa. Thay vì gọi là thái thịt, thì từ nghiền nát có lẽ sẽ phù hợp hơn, vì quá trình này quá thô bạo. Cũng không thể trách được vì kỹ năng chặt và mổ xẻ của tôi không được tốt cho lắm.

Tôi cho thịt—được cắt thành từng tảng—vào một cái nồi lớn.

Và sau đó chúng tôi luộc nó.

Chỉ là một bữa ăn đơn giản. Nếu chúng tôi có gia vị và các nguyên liệu khác, chúng tôi có thể làm những bữa ăn tử tế hơn, nhưng chúng tôi không có những thứ đó ở đây. Gia vị duy nhất bọn tôi có là muối.

Cùng với Heinrich và Liana, người dùng điện để đun nóng nồi, tụi tôi làm nóng nó lên.

Khi nước trong nồi bắt đầu sôi và thịt bắt đầu chín, tôi có thể thấy ánh mắt của bọn trẻ thay đổi rõ rệt.

Mới chỉ ba ngày, nhưng đôi mắt của họ sắp lồi ra vì quá đói. Họ sẵn sàng ăn bất cứ thứ gì, miễn là nó ngon—nên họ chỉ chờ thịt chín.

Ngay khi thịt gần chín, Bertus và Cliffman trở về.

“Ồ, các cậu đã bắt được con này à?”

Mắt Bertus mở to khi nhìn thấy những miếng thịt hươu còn lại.

Có lẽ vì cũng không tìm thấy dấu vết nào, Bertus đã bắt được tổng cộng bảy con chim và các loài động vật nhỏ.

“Ồm, ý là, làm sao cậu có thể bắt được nhiều như vậy?”

Theo một cách nào đó, có thể nói rằng chúng tôi đã cướp con mồi này từ một thứ khác nhưng cậu ấy đã thực sự bắt được bảy con vật.

Tôi cảm thấy như mình đã quên mất rằng Bertus thực sự là một chàng trai tuyệt vời với cả sức mạnh thể chất lẫn trí tuệ.

“Thực ra không có nhiều miếng thịt mà mình có thể ăn từ chúng đâu.”

Tuy nhiên, tôi vẫn nghĩ thật tuyệt vời khi cậu ấy có thể bắt được bảy con. Bertus bắt đầu khúc khích cười như thể cậu ấy đã đọc được suy nghĩ của tôi.

“Reinhardt, săn bắn là một sở thích khá phổ biến trong giới quý tộc. Tất nhiên, đó không phải là kiểu săn bắn như thế này.”

Ồ. Đó có vẻ là lý do tại sao Bertus, người là hình mẫu của sự giàu có, lại quen thuộc với việc săn bắn. Săn bắn của quý tộc không phải chỉ là bắn tên vào con mồi được các thợ săn lừa đến sao? Bertus có vẻ khéo léo hơn thế một chút. Ellen đã lấy cây cung, nên cậu ấy chỉ săn bắn bằng một cây giáo.

Kỹ năng săn bắn của Bertus thực sự rất xuất sắc.

Cậu ấy nhìn quanh trại và hỏi tôi một câu.

“Ellen vẫn chưa về à?”

“Tôi nghĩ là chưa.”

Ellen vẫn chưa trở về. Tôi không biết cô ấy ở đâu hay đang làm gì. Tất nhiên, Ellen không phải là người dễ gặp nguy hiểm nghiêm trọng, nên cả tôi lẫn Bertus đều không quá lo lắng. Tuy nhiên, những đứa trẻ khác có vẻ lo lắng.

“Tôi nghĩ Erich cũng không có ở đây.”

Nghĩ lại thì Erich de Lafaeri cũng không có ở trong trại. Trước nhận xét của Bertus, Heinrich ngập ngừng mở miệng.

“Erich, cậu ta...”

“Sao?”

“Cậu ta nói... rằng cậu ta sẽ đi tìm Cayer.”

Bạn của mình mất tích, và có vẻ như không ai thực sự đi tìm tên đó, nên cậu ta đã tự mình đi vào rừng. Kono Lint cũng đang nhìn chăm chăm vào khu rừng.

Kono Lint, Cayer Vioden, và Erich de Lafaeri.

Vì ba người đó là bạn thân của nhau, nên việc họ lo lắng cho nhau là điều đương nhiên.

“Chuyện này...”

“Cậu ta đi vào trước khi tôi kịp ngăn lại...”

Cậu ta đã hành động một mình vào một thời điểm mà việc đó không thể tệ hơn được nữa. Bertus cau mày, dường như suy nghĩ một chút, trước khi thở dài.

“Chúng ta sẽ nghĩ về tình hình này sau. Hãy ăn trước đã.”

Thịt hươu hiện tại là đủ, nên mọi người đều ngừng làm việc và tập trung lại để ăn thịt trên những xiên gỗ.

Nó dai nhưng không đến mức chúng tôi không thể ăn được vì đã được ướp muối.

“Một con báo đốm ư?”

Trong khi trả lời câu hỏi của Bertus về việc cả hai đã bắt được con hươu như thế nào, tụi tôi đã nói về con báo đốm. Sau khi nghe báo cáo rằng Liana và tôi đã hợp tác để hạ gục một con báo đốm, Bertus dường như hơi sững sờ một giây.

“Thật ngạc nhiên khi hòn đảo này lại có những thứ như thế này, và càng ngạc nhiên hơn khi các cậu có thể giết được một con.”

Thành thật mà nói, tôi chỉ đơn giản là đánh vào con vật mà Liana đã làm choáng, nhưng, theo một cách nào đó, cũng là nhờ vào khả năng của tôi mà tôi có thể chặn được cú lao của nó.

Sau khi ăn được một lúc, Harriet đột nhiên bật cười.

“Ha, haha... Ha...”

“Đồ ngốc... Cậu bị làm sao vậy tự nhiên lại thế?”

Nhìn cô lúc nào cũng có vẻ chán nản và khó chịu đột nhiên cười ngơ ngác như thể bị mê hoặc bởi điều gì đó, mọi người đều cảm thấy sốc.

Harriet cười ngơ ngác trong khi nhai miếng thịt hươu dai nhách ngâm nước mưa.

“Saint-Owan? Có chuyện gì vậy?”

Nhìn vẻ mặt của Harriet, Bertus cũng có vẻ lo lắng.

Cô có ăn phải nấm lạ nào khi tôi không để ý không?

“K-không... Mới chỉ vài ngày thôi, nhưng tôi đã bắt đầu ăn như thế này như thể đó là điều hiển nhiên... Tôi chỉ đột nhiên... đột nhiên thấy buồn cười...”

Mọi người đều đang ăn thịt hươu này, được luộc trong nước muối giữa cơn mưa lớn.

Mới chỉ vài ngày, nhưng mọi người, bất kể địa vị, đều ngồi trên mặt đất trần truồng và hoàn toàn tập trung vào việc ngấu nghiến miếng thịt.

Thực ra, mọi người đã đủ vui chỉ vì được ăn. Không ai phàn nàn.

Mọi thứ chỉ ngon hơn rất nhiều vì họ đang đói. Họ đang tự lừa dối bản thân.

Harriet thậm chí không còn tức giận nữa; cô chỉ thấy nó lố bịch và buồn cười.

“Ừm, điều đó thực sự khá buồn cười.”

Bertus tiếp tục ăn thịt trong khi khúc khích cười như thể cậu ấy không còn gì để nói về sự phi lý đó nữa.

Điều đặc biệt kỳ lạ là những người quý tộc chỉ cười, không có vẻ gì là khó chịu. Mọi người trông như thể họ vừa nhận ra sự thật mới đó.

Ngay cả sau khi chúng tôi kết thúc bữa ăn đầy đặn, Ellen và Erich vẫn chưa trở về.

Ngay cả sau khi chúng tôi dọn dẹp mọi thứ, họ vẫn không quay lại.

Kono Lint dường như đặc biệt lo lắng về việc Erich không trở về. Nếu tôi để cậu ta một mình, cậu ta cũng sẽ nhảy vào khu rừng phải không?

“Tôi không lo lắng về Ellen, nhưng Erich có thể gặp nguy hiểm.”

Bertus dường như đang vật lộn sâu sắc với việc liệu cậu ấy có nên lo lắng hay không. Nếu bọn tôi đi vào để tìm họ, tại tôi có thể lại bị cuốn vào một tình huống nữa, điều đó khá là phiền phức.

“Được rồi. Đội trại nên tiếp tục với những gì họ đang làm, trong khi đội săn sẽ đi tìm Erich cũng như do thám. Đừng đi vào quá sâu.”

“Tôi không thể làm gì thêm nữa hôm nay.”

Liana ngồi xuống và giơ tay lên. Cô đã bỏ sung được một chút năng lượng, nhưng cô đã kéo con hươu đó về đây cùng tôi, nên cô đã tiêu hao nhiều thể lực hơn những gì cô có thể.

“Cậu kiệt sức đến vậy sao, Grantz?”

“Tôi sẽ không thể di chuyển ngay cả khi cậu dọa đánh tôi đến chết.”

Grantz dường như cũng nói chuyện với Bertus mà không hề do dự.

“Được rồi. Vậy thì không thể làm gì được. Vậy thì chỉ ba chúng ta—Cliffman, Reinhardt và tôi—sẽ đi vào để tìm kiếm một cách riêng biệt. Chúng ta sẽ đi vào đó một mình, nên đừng đi vào quá sâu. Hãy chỉ tìm kiếm xung quanh các lớp bên ngoài của khu

rừng rồi quay lại. Tôi nghĩ chúng ta nên quay lại sau khoảng một giờ.”

“Chắc chắn rồi.”

“Đã hiểu.”

Vì một người quyết định hành động một mình, ba người khác cũng phải làm như vậy.

Erich có lẽ đã để lại ấn tượng là một tên khốn vô dụng, không hữu ích cho Bertus vì sự việc này.

Bertus và tôi có một con dao rựa, và Cliffman mang một cây lao và một cái rìu vào rừng. Tất cả chúng tôi đều đi vào rừng theo các hướng khác nhau.

Bộ ba hạng thấp của Lớp A. Ba thằng cha kiêu ngạo.

Cayer Vioden, Erich de Lafaeri, và Kono Lint.

Cayer là một nhân vật phản diện nhỏ, người ghét và coi thường các thành viên của Lớp B, Erich đóng vai trò là kẻ bắt nạt Scarlett và đã định sẵn là sẽ nhận được một bài học đích thực từ

Ludwig, và Kono Lint không bắt nạt ai cụ thể, nhưng cậu ta lại ham muốn phụ nữ.

Những tài năng mà họ sở hữu tự thân chúng rất xuất sắc, nhưng việc họ thiếu nỗ lực để phát triển tài năng của mình đã khiến họ có khả năng chỉ bằng một nửa đồng xu, hoặc tài năng của họ cực kỳ phi thường nhưng lại có những khuyết điểm chết người.

Tuy nhiên, ba người đó rất thân thiết với nhau. Việc Erich tự mình lao vào rừng là điều đương nhiên vì cậu ta thực sự lo lắng cho Cayer mất tích, nhưng điều đó vẫn có phần đáng ngạc nhiên.

Khá rõ ràng là Cayer có thể đã bị loại, nhưng nếu ta đi theo logic phim kinh dị điển hình, Erich cũng sẽ bị loại. Cậu ta có thể đã nghĩ một điều gì đó như: “Dù họ bảo mình nên ở lại đây, nhưng sẽ ổn thôi, ngay cả khi mình ra ngoài để tìm kiếm cậu ấy.”

Sau đó, trong khi chúng tôi đi vào rừng một mình, mỗi người trong chúng tôi sẽ lần lượt bị hiến tế—đó là diễn biến tiêu chuẩn.

Khi tôi nghĩ về nó như một bộ phim kinh dị tiêu chuẩn, tôi thấy nó khá buồn cười.

Tất nhiên, Ellen Artorius, người được cho là cô gái cuối cùng, có lẽ sẽ chết trong khi cố gắng cứu nhân vật chính ở cao trào.

Và Harriet, người không ngừng rên rỉ, rõ ràng sẽ không sống sót được lâu.

Không, điều đó có nghĩa là Adelia, người sợ hãi mọi thứ và mọi người đều mong đợi sẽ chết đầu tiên, sẽ là cô gái cuối cùng sao?

Vậy, cuối cùng, Adelia sẽ là nhân vật chính; đó là cách mà các bộ phim kinh dị thường diễn ra.

Tại thời điểm đó, chúng tôi đang ở giai đoạn mà chúng tôi đang đi loanh quanh cố gắng tìm một người không chịu nghe lời, điều này sẽ kết thúc bằng việc nhân vật nam cường tráng bị giết.

Vậy trong ba chúng tôi, ai sẽ bị hiến tế đầu tiên?

Tôi không nghĩ đó sẽ là Bertus.

Đó có thể là tôi hoặc Cliffman.

Xét về thể chất, có phải là Cliffman không? Kỹ năng thì bỏ qua.

Hoặc trại với tất cả những người không có khả năng chiến đấu có thể bị tấn công trong khi ba chúng tôi đi ra ngoài.

Tôi đi lang thang trong khi nghĩ về những điều vô ích. Dù sao thì tôi cũng không quá lo lắng về những gì sẽ xảy ra đêm nay. Những gì xảy ra với Erich thành thật mà nói không liên quan gì đến tôi.

Tôi không có ý định nghiêm túc tìm kiếm Erich, nên tôi chỉ đi loanh quanh trong rừng.

Chỉ cần tôi sống sót đến ngày cuối cùng của nhiệm vụ, tôi sẽ được thưởng Điểm Thành Tích. Vì vậy, việc chúng tôi thắng hay

thua không phải là mối quan tâm của tôi. Vì vậy, chỉ cần ra ngoài và hành động như thể tôi đang tìm kiếm Erich, trong khi thực ra không phải vậy là đủ. Một lý do khác là, nếu có thể, tôi muốn Lớp B chiến thắng. Tuy nhiên, tôi không thể làm những việc đáng ngờ, chẳng hạn như đưa ra những gợi ý trực tiếp cho Lớp B.

Tôi có thể ngắm nhìn phong cảnh của khu rừng khi đi một mình dưới cơn mưa xối xả. Nếu có một địa ngục trên trái đất, tôi nghĩ nó sẽ là nơi đó. Thiên nhiên rất đẹp nhưng nếu có quá nhiều thứ đó, người ta sẽ nhận ra nó tồi tệ đến mức nào.

Mọi thứ đều vừa phải.

-Shaaaaaaaaa...

Vì tôi đang ở một nơi như vậy, tôi sẽ không bao giờ cần âm thanh ASMR tiếng mưa nữa.

Tất nhiên, nghe nó trực tiếp như vậy cũng khá tệ.

Ngay cả khi mưa tạnh, nó cũng sẽ gây ra vấn đề. Mặc dù tôi có thể ngủ với một cơ thể khô ráo đêm đó, nhưng ngay khi tôi bước vào rừng vào ngày hôm sau, nó sẽ ẩm ướt hơn bình thường rất nhiều.

Tôi có thể chết vì độ ẩm đó.

Trong khi tôi đang nghĩ về ngày hôm sau và cảm thấy tồi tệ trước, tôi đã nghe thấy điều đó ngay khi tôi chuẩn bị quay trở lại.

-Tôi bảo tránh ra.

-Thế thì cậu sẽ làm gì nếu tôi không tránh?

Tôi có thể nghe thấy tiếng nói chuyện xuyên qua tiếng mưa.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẤY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:

BIDV | **VietQR**

NGUYEN TIEN LUC
6910814828
BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực
SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

mo mo | **VietQR** |

Thanks For Reading